
◆ ST. OLAV ◆

Redaktør: Mgr. Irgens. Medarbeidere: mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland.
ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO - TELEFON 23743

INNHOLD: Elsk broderskapet. — Sankt Halvard. — St. Halvard og ungdommen. — Oprop til ungdommen. — Program for ungdomsdagen. — St. Olavs Barneblad. — Den hellige kledning i Trier. — Hvorledes tår vi flere prestekall. — Feriebarna våre. — Herhjemme — og derute. —

RETT + OG + SANNHET

Elsk broderskapet.

Vår tid vil bli stående i historien som den periode i menneskehetens tilværelse hvor arbeidsløshetens store plage herjet jordkloden. Som i sin tid Egypten blev rammet av ulykker, den ene større og veldigere enn den annen, fordi det ikke vilde gi Guds utvalgte folk friheten — så oplever også vi nu å se den ene ulykke etter den annen gripe oss i sin knugende favn, fordi også vi har fengslet sannhetens bærere, kristendommens virkeliggjørelse, evangeliets lærdommer under vår egoismes herredømme og tvunget de åndelige verdier inn under det materielles tyngende åk.

Men Gud lar sig *nu* like så lite som den gang spotte. Som den gang rammes nu såvel de enkelte individer som nasjonene under plager, som skal få oss til å stoppe og lytte etter hvad Gud vil oss. Og størst og tungest blandt disse er arbeidsløsheten.

Nu kunde man spørre: har Gud med arbeidsløsheten å gjøre? Er der noen Guds vilje å lytte sig til bak *den* — står der virkelig et religiøst prinsipp bak denne?

For å besvare dette spørsmål må vi dypt ned under dets overflate og se, hvad der skjuler sig på bunnen av det. Mange av de fineste, skarpeste og klokeste hoder har forsøkt dette — mange er de teorier som er blitt opstillet og de svar man har søkt å gi og de løsninger, man har foreslått som mulige av disse problemer. Men alt har vært forgjeves — for så vidt som problemet ikke er løst og forsåvidt som arbeidsløsheten som en annen kreftskade eter sig inn overalt, i alle livsforhold og ødelegger allevegne for alt og alle. Det er jo nemlig ikke bare en materiell skade den forårsaker og som kan bøtes med materielle midler — den er heller ikke bare

en sjelig katastrofe som kan løses med de midler som står til den moderne psykologis forføining — dens grunnårsak er av *religiøs* art og kan kun rådes bot på ad religionens vei.

Ti arbeidsløshetens dypeste grunn er *manglende samarbeide* — er den, at vi har løst vår bevissthet ut fra den religiøse bevissthet, den kristne bevissthet om at vi «alle er ett» i Kristi legem, «grener på det samme vintre» og forsøker nu å leve vårt liv uten denne bevissthet — blott med subjektiv hensyntagen til oss selv, mulig utvidet til å omfatte vår «klasse». Men idet menneskeheten har avskåret sig fra den bevisste, den levende forbinnelse med Kristus, med Gud, har den avskåret sig fra det sanne arbeide, fra virkeligheten, den eneste faste bunn å bygge tilværelsen på, og derved er alt blitt løstnet. Kristus er forsvunnet ut av hverdagens liv som bærende virkende kraft.

Men — gjelder dette nu bare de åpenlyst eller mer skjulte tilhengere av de «gudløses forbund» — eller har dette også noe å si oss som kaller oss kristne? Svaret er gitt i og med, at arbeidsløsheten også har rammet oss — derved er det selvsagt at også *vi* må søke å tyde dens tale som gjeldende *oss*. Hvordan står det til med vår vilje og evne til samarbeide — innad og utad? Er *vi* sikre på at vi vet og kan handle etter vår viden om hvad samarbeide for kristne mennesker vil si? Støtter og hjelper vi hverandre hvor vi kan? Gjør vi det som apostelen Peter formaner oss til: «*Elsk broderskapet!*» Er vi klar over hvad disse vektige ord betyr?

Nemlig at samarbeide — det er først og fremst *ikke å søke sitt eget*. Det er å tjene en felles idé, et

felles mål så rent, at ens egen person, ens egen ære, ens eget navn forsvinner op i dette mål, i denne idé — i tjeneste hos dette måls, denne idé's bærer. «Frykt Gud og hold kongen i ære — I tjenere, vær eders herre underdanig . . . ti dette er Nåde i Kristus Jesus. vår Herre», sier Peter videre i samme epistel. Nåde — ja, fordi all virkelig samarbeide er: i ærefrykt å være *tjenende*. Først når vi kristne igjen setter vår ære i å være tjenere og ikke herrer, blir der muligheter igjen for fruktbart samarbeide og dermed arbeide for oss alle — og det første skritt mot dette er å opphøre med å *motarbeide* selv i den sublimerte form, som dette motarbeide kamouflerer sig under. Aldri er de onde makter så triumferende som når de kan forlede et menneske til å motarbeide andres gjerning, narre det til dette under tusen forkledning. Hvor ofte er ikke et samarbeide blitt forgiftet ved at det er blitt tillagt mindreverdige motiver? Hvor mange ekteskaper, som begynte med den redbonnesten vilje til samarbeide, er ikke blitt ødelagt ved sladder og mistenkeligjørelse av den ene part og samlivets glede berøvet de to? Alt samarbeide

i alle former hviler på *tillit* — hvor ofte forsøkes der ikke å rokkes ved denne tillit?

Og på den annen side: har vi forsøkt et samarbeide med det villige tjenersinn, hvis innstilling er at arbeidet *blir gjort* — ikke hvem som får æren av det. Hvis vi forstod dette — forstod velsignelsen ved dette, vilde vi også forstå «hvad han taler», hvad Kristus har å si oss i tidens begivenheter. Vi vilde forstå at vi måtte søke å se ham i hans store samarbeide med Faderen og leve dette hans liv med ham og i ham.

Og da vilde vi opdage og oppleve, at det menneske som vil *samarbeide* kom aldri til å fattes arbeide — der er nok å tjene, nok å adlyde, bare vi *vil* være lyd-lydere. Vil vi det redbonne tjenersinn hvor vi kan og vil vi tjene uten først å spørre om lønnen eller æren — da vil vår tillit få sin belønning og vår «bedrøvelse forvandles til glede». En glede som ingen kan ta fra oss, fordi den ikke er avhengig av andre menneskers gunst eller ros, men kun ønsker å «se Kristus»: det hele menneskesamfunds samarbeide i sin rene skikkelse.

Sankt Halvard.

Fra Husaby i Lier. Død 1043. Oslos vernehelgen.

I.

(Melodi: Nr. 142 i Kat. Salmebok).

Blandt Norges helgenskare
så høi og ren du står,
så uforsagt i fare
tross dine unge år.
Sankt Halvard, var ditt minne
enn glemt bak mulm og slør —
nu skal det atter skinne
med glans som aldri dør.

Av nådens drott som kjærlig
i døden for oss gikk,
for rettferds skyld du herlig
en martyrkone fikk.
Tyst dine drapsmenn senket
ditt lik i fjordens favn,
men Kristi Kirke skjenket
dig evig helgennavn.

Av sterke murer bårne
med gylne spir mot sky
stod Halvardskirkens tårne
høit over Oslo by.
Og gjennom sekler tonet
i bønn og sang ditt navn,
hvor helgenskrinet tronet
i helligdommens favn.

I frafallstidens kampe
ditt alter sank i grus,
og helligdommens lampe
blev slukket i Guds hus.
Men Moderkirken ærer
dig tross all vé og vold,
og ennu Oslo bærer
ditt billed i sitt skjold.

Så skal vår lovsang tone
og hylde dig igjen,
vår talsmann ved Guds trone,
vår ungdoms vern og venn.
Sankt Halvard, vis oss herlig
at enn din makt er stor,
og følg med forbønn kjærlig
Guds Kirkes vekst i Nord.

Du som Guds åsyn skuer
i himlens helgenkor
og ser alt ondt som truer
vår ungdom her i Nord —
støtt med din bønn alt virke
til Norges sanne gavn
som den katolske Kirke
tar op i Jesu navn.

II.

(Melodi; Bygg på Gud i nød og fare).

*Du som vandret rettferds stier,
ren og sterk i livets vår,
Hellig Halvard, dig vi vier
ungdomsskarens tarv og kår.
Nevn oss alle for Guds Søn
navn for navn i kjærlig bønn.*

*Hård er kampen for å berge
nådens liv og troens glød.
Du, de unges vern og verge,
stå oss bi i kamp og nød.
Du fant selv i Kirkens favn
kraft og trøst for alle savn.*

*Som et stormfullt hav er verden,
truer skuten med forlis.
Mellem tusen skjær går ferden
til vårt hjem i Paradis.
Skjenk oss i vår ungdoms vår
syn for det som ei forgår.*

*All din storhet, all din styrke
var en nådens gave skjønn.
Dagliglivets jevne yrke
fanget vigsel ved din bønn.
Kirkens ungdomshelt i Nord
led oss blidt i dine spor.*

K. Kjelstrup.

St. Halvard og ungdommen.

Når sognepresten til St. Halvard-kirken nu ber ungdommen til fest — så er han i dyp kontakt med sin kirkes vernhelgen. Ti frem for alle andre nordiske helgener er St. Halvard, denne unge strålende helteskikkelse ungdommens venn og beskytter — nu som han har været det i de snart 900 år det er gått siden man efter annalene fant hans lik år 1043 i Drammensfjorden — flytende på vannet tross den tunge stenen, hans drapsmenn hadde bunnet ved hans hals. Og kan vel ungdommen ha et bedre forbilde enn ham, som da „vor Herre kalte ham til å gjøre en ualmindelig ting lystret fort og villig uten å bry sig om hvad folk sa til ham. Og Gud kronet ham med en krone av kostelige stener.“ (Sigr. Undset).

Mgr. dr. K. Kjelstrup har av sine rikholdige samlinger været så elskverdig å stille til disposisjon for „St. Olav“ en del litteratur om St. Halvard. Det fremgår av denne at 15. mai alltid har været en av den katolske Kirkes store festdager her i norden — især i bygdene omkring det nuværende Drammen. Men efter at St. Halvards ben på Sigurd Jorsalfars tid var blitt bragt til Oslo og opbevart i et skrin i den nybygde domkirke der, som fikk navn efter ham samtidig med at han blev Oslo bispestols og Oslo by's skytshelgen dro folk hver 15. mai til Oslo for å bivåne den store kirkefest der, skjønt han hadde helligdommer både i Sylling og Hval. Hans billede finnes jo ennu den dag i dag i Oslo byvåben, hvor han i den høire hånd holder stenen, som blev verdens takk til ham for hans uegennyttige kjærlighet og barmhjertighet — mens hans venstre hånd holder de tre piler som menneskers ondskap såret ham til døden med. Men ved hans føtter ligger kvinnen, som han ville beskytte og som bragte ham i hans fagreste ungdom lykkens største gave: lov til å sette sitt liv til for en annens skyld! Hvilken kvinne —? Vi nutidsmennesker glemmer så fort. La oss friske op hvad Sigrid Undset

beretter om den unge Halvard, sønn av den rike storbonde på Husaby i Lier. „Halvard var kristen fra barnsben av og et fromt barn, husket folk siden, lydig mot foreldrene, vilde folk vel, var kysk, sedelig og dypt rettferdig. Da han blev bortimot voksen fikk han følge med faren på hans kjøbmannsferder. Kanskje har han gjort sin første kommunion forinden, hjemme i kirken, der han har stått de utallige ganger og ventet på det øieblikk, da presten skulde løfte den forvandlede hostie op til tilbedelse — og gutten har hilst sin Herre med et eller annet av de skjønnne middelalderlige hyldestrop, som nevner Ham Guds sønn og Jomfruens sønn, Herre og Konge, Allverdens skaper og alle menneskers gjeløser. Den tid kalte jo folk det å ta del i messen for „å se Gud“. Det var ikke skikk å motta den hellige kommunion uten ved de store høitider — fjorten ganger i året synes å ha været sån som maksimum for fromme legfolk som ikke vilde miste noen leilighet til å ta imot sin Frelser i altrets sakrament. Til gjengjeld gik den religiøse oppdragelse ut på å gjøre hver messe til en åndelig kommunion for de troende.“

Alle vegne vant han sig venner, denne unge gutten for hvem tilværelsen lå så lys og smilende som den skjønnne Lierdal en maidaag i sol når alle frukttrærne blomstrer og lover rik høst. Et slikt blomstrende trø var ung Halvard — men frukten var ikke bestemt å modnes efter menneskelig innsikt til bruk for ham selv her på jorden. Han var en blomst som Gud vilde skjenke en evig vår i sitt rike — derfor sendte han den fattige trelkvinne med barn under sitt hjerte på Halvards vei, forfulgt av tre menn, som bare på en mistanke om at hun kan ha gjort det gale, de tror om henne, vil fakke henne og gi henne en straff som går på livet løs. Den stakkels kone søker beskyttelse hos Halvard. Han søker å verne henne — men overmakten er for sterk og det rene uselviske hjerte får

forfølgernes hatefulle pil gjennom sig, hvorefter den han vilde værne også ihjelslåes. Henne begravet de i fjæren men Halvards lik søkket de på fjorden med kvernsten bundet om halsen. Så forteller Sigrud Undset videre: „Det fløt op og Halvard Vebjørnson blev lagt i jorden hjemme i kirken ved Lier. Det fortelles ikke nærmere om de jertegn som gjorde at folk tok til å be om hans forbønn hos Gud. Men vi vet hvordan en helgens kraft pleier å gi sig tilkjenne — oftest er det folk som har været vant til å finne hjelp og trøst hos ham mens han levet — de begynner å håpe at han ikke er borte fordi om han er død, han må være hos Gud nu og kan hjelpe som aldri før, han har den himmelske Fars skatter å gi av nu. Endda mens sorgen over Halvards død var frisk mellom dem som kjennte ham, har de saktens begynt å be ham om hjelp i andre sorger de hadde. Han hadde mistet sitt liv for å hjelpe en arm stakkar, han hadde vunnet det evige liv ved det, skulde han bry sig mindre om menneskenes nød og sorg nu han lever innved Guds hjerte? Det fortelles i et bruddstykke av en Halvards-saga på norrønt mål, at de hadde soknet etter Halvard med vierkvister. Og folk sier at de vierkvistene blom-

stret lenge efter. St. Halvards messedag er om våren og jeg har alltid siden jeg læste de linjene syntes vieren hører St. Halvard til, når den står og blomstrer gyllen av gåsunger langs bekker og dammer med koldt snevann her på østlandet. Den lyse unggutten som tok Vårherre på ordet og gikk tilbunds i fjorden med møllesten om sin hals fordi han verget en av de minnste små.

Til hans forbønn skal vi betro våre barn og de unge. La oss be St. Halvard nevne deres navn for Gud når vi nevner dem selv, siden det er sagt oss, at hvad to og tre ber om i Jesu navn, skal vi få — Hellige Halvard, be for dem at de må bevare hjertets renhet, det sorgløse mot som ikke spør om hvad folk vil si og gjøre, når det trenges de handler rett og kjærlig og barmhjertig. Siden Gud er den samme idag og igår og til alle tider og våre fedre vidnet om „at for hans verdighets skyld og ved hans forbønns ord har de mottatt mangfoldige velgjerninger, de menn som ber om det med den rette tro på Vor Drotten Jesus Kristus som lever og hersker med Faderen og Den Helligånd, en Gud i Treenigheten over alle verdensaldrer. Amen.“

Oprop til ungdommen.

Den fjortende mai nærmer sig!

Som dere vet, mine venner, vil denne dag stå i ungdommens tegn. Da vil Oslo katolske Ynglingeforening, Sankt Olavs Hird, Sankt Halvards Ministrantforening og alle som vil vie sin ungdoms vår til Kristus vår Konge, samle sig omkring Sankt Halvardkirkens alter og knele ved dens kommuniionsbenk.

Ungdom, hør, din Konge kaller!

Han vil mønstre sine tropper!

Han venter på dere!

Og menigheten venter på dere! Den vil se sin egen gamle tro speile sig i eders øine. Den vil tende sitt håp ved eders fremtid. Den vil høre kjærlighetens pulsslag i eders unge blod!

Hvilken praktfull oppgave ligger og venter på dere!

Aldri er der forgjeves appellert til eders begeistring, til eders offervilje for den gode sak.

Også nu stoler man på dere!

Fram, kristmenn, korsmenn, kongsmenn!

E. Laudy.

EN APPELL

Ungdomsfesten i St. Halvard førstkomende søndag med felleskommunion og fellesfrokost om morgenen, festandakt og selskapielig samvær om aftenen trenger neppe noen anbefaling fra min side. Da jeg imidlertid for tiden etter Hs. Høiærverdighet biskopens bestemmelse er den geistlige leder av ynglingeforeningen og dens underavdelinger, vilde jeg gjerne rette en varm appell til de unge om å møte så fuldtallige som mulig nu når vi etter lang tids avbrytelse for første gang har henlagt vårt møte til St. Halvard.

Vi trenger slike mønstringer en gang mellom. De styrker samfølelsen og gir nytt mot til å ta fatt på de oppgaver det katolske ungdomsarbeide har å løse i våre dager.

Altså: vel møtt i St. Halvards kirke søndag den 14. ds.

Pastor Bergwitz.

St. Olavs Barneblad

er utkommet med sitt 5te hefte i denne årgang, og som vanlig forsynt med nydelige illustrasjoner og et velavpasset lestoff. Vi vil gjerne benytte denne anledning til varmt å anbefale at man støtter dette rosverdige foretagende ved abonnement. Har man ikke barn selv kjenner man alltid nogen, som man kan forære det til. Med beundringsverdig energi og forståelse arbeider det lille vakre blads redaksjon nemlig på å gjøre bladet avholdt av sin lesekrets, og det lykkes slik, at man vet det betyr en glede for barn å få det. Og den glede kan man skape for kr. 1.25 pr. år — for 6 nydelige hefter som en årgang består av. En krone og fem og tyve øre betyr at man ofrer en eneste kinoaften og istedetfor

PROGRAM

FOR

UNGDOMSDAGEN

ST. HALVARDS KIRKE, OSLO

SØNDAG DEN 14. MAI 1933.

Sangmesse kl. 8.— presis.

Før messen: Ungdomssangen 1ste vers.

Under messen: Fjerde sangmesse.

Festpreken ved velær. P. A. Lutz O. P.

Ungdommens felleskommunion.

Efter messen: Ungdomssangen 2. og 3. v.

Høimesse kl. 10.30 presis.

Før høimessen: »Vi elsker vår kirke.«

Missa de Angelis, ved O. K. Y.'s sangkor.

Festpreken ved P. Laudy.

Efter Credo: Regina Coeli.

Efter høimessen: Ungdomssangen.

Andakt kl. 6.30 presis.

Sangene utføres av St. Gregors barnekor.

Efter andakten: Store Gud vi lover Dig.

Møte for O. K. Y.'s medlemmer kl. 7.—

i St. Halvards foreningslokale.

Sang og musikk.

Oplæsning og sketcher.

Beverting — Underholdning

sender beløpet til St. Josefs Institutt, Oslo, hvor redaksjon og ekspedisjon finnes.

En eneste kino-aften — eller et års glede for en liten gutt eller pike i vår bekjentskapskrets.

Og i tilgift følger vi den hellige Faders ønske og støtter vår katolske presse.

Er der egentlig noe valg, når ofret er så lite og formålet så stort?

E.

Den hellige kledning i Trier.

Den 25. januar i år forordnet biskopen av Trier, dr. Franz Rudolf Bornewasser, at den hellige Kristi kledning i Trier i anledning jubelåret 1933 skulde utstilles. Og tusener av mennesker forbereder sig nu til å valfarte til denne relikvie.

Er dette riktig? vil kanskje mange spørre. Er det ikke et utslag av overtro? La oss slå op i Trier-bispedømmets bønnebok og lese i en andakt til ære for den hellige kledning: «O guddommelige Frelser — vi ærer i Din drakt et tegn på Din ydmykhet og Din fornedrelse — et pant på Din kjærlighet — en erindring om Din lidelse og Din triumf — et sinnbilled på kristenhetens enhet. Giv, at vi ved denne erindring styrkes i troen på Dig — befestes i tilliten til Din barmhjertighet og alltid følger Dig med kjærlighet og anger på Din lidelses- og seiersgang.»

Urgammel tradisjon og tallrike historiske vidnesbyrd gir troen på den hellige kappes ekthet et videnskapelig grunnlag. I middelalderen utstillet man kun meget sjelden relikvier — så den første store høitidelige utstilling av den hellige kappe hører vi først om i 1512, hvor den skjer på foranledning av keiser Maksimilian under en riksdagsforsamling i Trier og varer 23 dager. Over 100 000 pilegrimer innfant sig, og blandt disse var — forteller Kronisten — «kun få som ikke blev beveget til tårer».

Den siste utstilling fant sted i 1891 og ikke mindre enn 1,925,000 pilegrimer drog til den. De kom fra alle 5 verdensdelene og vendte hjem, styrket på sjel og legeme.

*

Og hvorledes ser den så ut, denne hellige kappe? La oss først skissere etter tidshistoriske kildekrifter hvorledes de drakter var som Israelittene bar på Kristi tid — og ut fra dem se, om denne beskrivelse passer på Trier-relikvien. Som kildekrifter tjener ikke alene Bibelens knappe og leilighetsvise beskrivelser, men meget mer de avbildninger vi har av de forasiatiske drakter på de stedlige minnesmerker og veggdekorasjoner, og meddelelser fra datidens skribenter. Selv om man ikke noe steds får en beretning i de minste detaljer, så får man dog et inntrykk av det viktigste.

Den egentlige drakt for menn omfattet, når vi ser bort fra sandalene og hovedbekledningen, tre stykker: Underkledningen, beltet og kappen. Underkledningen — av hebreerne kalt: *Kultonet*, av grekerne: *Chiton*, av latinerne: *Tunika*, var en serklignende frakk med korte eller lange ærmer. Den lignet i snittet og utseende noe den Alba, som prestene bærer ved alteret og var vevet og sydd av ull eller lin. Tunikaen synes å ha vært et særlig kledningsstykke for Syriens og Lilleasiens beboere, hvorfra den senere er kommet til Egypten og de vestlige kulturelandene. Kostbarheten avhang av stoffets finhet — det var ofte mønstret i brokete far-

ver, men kunde også være ensfarvet. Ennu den dag i dag bærer Fellakene og Beduinene i Palæstina et lignende kledningsstykke. Lengden kunde være forskjellig — den lengste form som gikk til ankene og hadde lange ærmer regnedes for den fornemste og har på Kristi tid vært den mest brukte.

For ikke å bli hindret i sitt arbeid og ved gangen pleiet man å holde Tunikaen oppe med et belte. Opprinnelig var dette bare en snor eller en lærrem, senere blev det et smykke for mannen — et bredt, folderikt bånd på hvis farveprakt og fine stoff der blev lagt stor vekt. Ordsprogenes forfatter sier jo om idealet for en hustru: «Hun fremstiller fine underkledninger og leverer belter til fremmede kjøpmenn». Apostlen Pauli's belte var så langt at Agapus kunde binde hender og føtter med det. Ved beltet eller i beltet hadde orientaleren pengepungen.

Over underdrakten og beltet blev kappen båret. Simla, Himation eller Paladium var betegnelsen av den i de tre sprog som bruktes på Kristi tid i Palæstina. For det meste var denne et stort armløst overkast eller kun et firkantet eller rundt stykke tøy med border. Det blev kastet over skulderen og trukket frem under høire arm. For den fattige var denne kappe teppe når han sov og det var derfor forbudt å ta den i pant om natten. Under arbeide eller ved hastig gang la man den fra sig — således gjorde Jesus det, da han tvettet apostlenes føtter — den blinde gjorde det foran Jeriko — mennene som stenet Stefanus.

I overdraktens fire hjørner var anbrakt de av Moses foreskrevne kvaster og skuetråder — lange kvaster var hos fariseerne tegn på megen fromhet.

Profetene preket ofte mot den overdrevne kledningsprakt. Og Jesus forbød sine disipler på de apostoliske vandringene å bære mer enn to kledningsstykker — d. v. s. å gi avkall på alt som var overflødig — altså ikke på kappe og underdrakt, som hørte sammen som en enhet, men på «Sindon» og «Mecil», to kledningsstykker som de rike, såvel menn som kvinner, bar.

Da Jesus sikkert har utøvet den samme nøisomhet selv, som han forlangte av sine disipler, kan vi gå ut fra at han personlig var kledd som de fattige i landet. Han bar altså den til over kneet rekkende kledning, belte og kappe.

Som øienvitne beretter den 4de evangelist om det siste aftensmåltid, at Kristus reiste sig og «la sine klær» fra sig før han vasket apostlenes føtter. Her menes sikkert kappen som var det viktigste bekledningsstykke.

Under korset delte soldatene Kristi klær — og Johannes beretter derom. Og tradisjonen beretter at underkledningen blev skjenket Frelserens mor, og at det er den som nu finnes i Trier.

Relikvien, der svarer nøiaktig til de beskrivelser vi som sagt kjenner fra Kristi tid, har ingen søm og stoffet vidner om høi alder. Den er opbevart i et kostbart og rikt hylster, og derfra stammer det rykte at den selv skulde være en stor materiell kostbarhet. Dette er gang på gang gjendrevet, og man har som sagt ingen grunn til å betvile ektheten av Trier-relikvien.

Hvorledes får vi

flere prestekall?

Allerede i sitt pontifikats allerførste år beskjeltiget Pius XI sig med dette spørsmål — og han angav som grunn: at kristendommens utbredelse og gjennomtrengende kraft i alle katolikkens hjerte for en stor del beror på om det kristne liv blomstrer og bærer frukt hos prester og ordensfolk. Derfor trenger også Guds kirke et tallrikt og arbeidsglødende kleresi og mange mange nidkjære ordensfolk. Og selv om der i de katolske land mange steder ikke er mangel på geistlige personligheter så skriker i misjonslandene mennesker etter forkynnere av Guds ord og efter sjeler, som vil ta sig av milliardernes åndelige og legemlige nød.

Paven sa, at Gud alltid gir kallets nåde til mange, men at dette kall må næres og pleies. Og hvilket middel anbefalte så hs. Hl. dertil? Jo frem for alt brennende bønn efter Herrens formaning: „Be høstens Herre at han vil sende arbeidere ut på marken!“ Og en meget viktig oppgave betroes her mødrene. Et strålende bevis herpå har vi i en beskjeden liten landsby i Piemont ved navn Lu, hvorfra blant andre også Salesianernes nylig avdøde Generaløverste stammer. I alt teller stedet 4000 sjeler som dels bodde i selve den lille by, dels i omegnen. Fra dette sted kommer ikke mindre end 500 nulevende prester, ordensbrødre og ordenssøstre! Begynnelsen til denne levende geistlige kallsånd går tilbake til år 1870 hvor en 8—10 mødre møttes skiftesvis hos hverandre for å be: „Herren vilde skjenke sin kirke mange gode prester og ordensfolk.“ Skjønnt landsbyen i 10 år fremover var uten sogneprest fortsatte de dog utrettelig med sin bønn. 1881 fikk stedet en sogneprest og etterpå samledes *alle* Lu's mødre den første søndageftermiddag i hver måned til en konferanse, hvor de bad om flere prestekall efter at de først om formiddagen hadde ofret den hellige kommunion i samme hensikt. Virkningene av dette er ikke uteblitt og de har været helt overveldende. Det stadige liv for denne tanke, det stadige ønske om dette og viljen dertil og den stadige bønn derom ga mødrenes liv en altbeherskende retning. For å fortjene en slik nåde anstrengte de sig for å leve godt og helligt, de opdrog sine barn omhyggelig, innprentet dem de kristne grunnsetninger og oprettholdt i familielivet den sanne kristelige ånd.

I denne for det geistlige kall så gunstige atmosfære vokste barna op og i den blev kallet pleiet og fremelsket. Med så enkle midler, hyppig sakramentsmottagelse og den månedlige bønnedag nådde disse mødre noe så stort.

Kunde blott dette eksempel bli efterlignet! Ti når først kristne mødre har forstått det ophøiede ved preste- og ordenskallet for sine barn da vil det ikke alene bety et stort, men et avgjørende skritt for Guds rikes seir her på jorden.

Sogneprest Swietlik.

Drammen, 4. mai 1933.

Hittil er innkommet til Pastor Swietliks gravsten:

Oslo, P. G.	kr. 10.00
Arendal, K. P.	» 10.00
Oslo, P. D.	» 30.00

Total kr. 50.00

Bidrag mottas fremdeles av sogneprest *Aug. Rottier*, Drammen.

Feriebarna våre.

Det blir nu for *niende gang* at St. Vincensforeningen våger skindtrøia. Vi legger utpå med feriebarne og håper at forsynets medhjelpere ikke sviker oss iår heller. Det blev på Vincensforeningens siste generalforsamling, søndag den 30. april, forhandlet om lokale og personale, forsåvidt som dette lot sig gjøre på et enkelt møte. (Vi trenger 3 damer for pikene og 1 kokk og 2 herrer for guttene). Det er forøvrig ganske betegnende at når vi har fått endene til å møtes de fleste ganger (i 1931 var det et underskudd på 700 kroner), så skyldes dette vel ikke minst at foreningens medlemmer alle som en er typiske optimister.. I en sak som denne har St. Vincensforeningen hvert år satt sig ut for uberegnelige og store utgifter uten annen garanti enn den som troen på det sterke forsyn har gitt og tro på våre katolikkens hjertelag. Og denne vår tro er ikke blitt tilskamme. Når høsten og alle de store regninger

kom, så fikk styret som oftest betalt det som skulde og måtte betales.

Og en fryd for de slitne mødre har det vært at barna, så bleke og tandre, kunde komme til Sylling og som de tre bukkene bruse spise og drikke sig sterke og friske på god melk og mat og leke i Guds frie natur, bli brune og helsesterke. Samtidig blev mødrene også fri for mas og slit med de barna som vi overtok i ferien. Vi opnår derved nytte til to sider.

Har du tilbragt sommeren i østkantens primitive bakgårder og vet hvad det er, så hjelper du oss med å få så mange barn som mulig ut i Guds frie natur, under forstandig ledelse og pleie og til rikelige melkemengder og mat. Har du sett bare en gårds plass i gråbeingårdene med søppelkasser, rotter og lange stkrå skygger over upussede murer og vegger, så hjelper du oss med å gjøre barna helsesterke i sol og frisk luft ute på landet i Sylling. Har du følt asfalten smelte på fortauet i den kokende gryte av murvegger i de gamle gatene på østkanten i Oslo, så hjelper du en fattig mors barn ut på tokt i skog og mark i sommer. Derved ærer du barn Jesus i krybben.

La oss, hvad dikteren sier i skjønne ord, øve i praktisk arbeide: «Hvad du evner kast av i de nærmeste krav». Tro oss, du leser og katolikk med hjertelag og evner til å gi en enkes skjerv eller den formuendes større gave, her er det sedejord nok, bare vi har kjærlighet nok.

Feriekolonien var avdøde Mgr. Offerdahls hjertebarn — la den bli *feriekolonien vår* — våre alles feriekoloni — i minnet om ham — vår første bisp av Selja.

Gaver i penger, naturalia, som passer, kan sendes sogneprest Mgr. dr. K. Kjelstrup, St. Olav, sogneprest E. Laudy, St. Halvard, samt presidenten Ivar Ruyter, Malerhaugen, Ø. Aker. Stikkekort fåes ved henvendelse til styret i St. Vincensforeningen. Klipp eller stikk å 25 øre.

I ærbødighet

Ivar Ruyter.

På det varmeste vil jeg anbefale dette store anliggende til alle der har hjertelag for barnene.

† JAC. MANGERS,
biskop av Selja. Ap. Vikar.

Hørhjemme: —

«ST. OLAV»:

Grunnet 17. mai kommer neste nummer først ut fredag 19. mai.

ARENDAL. Den av St. Franciskus skole utloddede teduc, blev ved trekning fra politikammeret 8. mai vunnet av fru Anne Hansen, Oslo, på nr. 306. — Arendals Politikammer.

Hjertelig takk til alle!

— og derute:

PERU. Her har de øverste rettsmyndigheter og pressen i forning reist en kamp mot den lettfærdige og usedelige propaganda som utgår fra kinoene og de direkte pornografiske tidskrifter.

SPANIA. Den spanske kulturkamp viser sig nu også å være til stor skade for alt håndverk og særlig for kunstindustrien. Ingen har mer penger til nyanskaffelser — prestene ikke — og katolikkene må nu i første rekke sørge for deres underhold, så der blir intet tilovers til paramenter, kalk — alle de vakre ting man før skjenket kirkene eller som prestene og munkeordenene anskaffet. Og selv der hvor man ennu kunde ha råd holder man sig tilbake, ti der finnes ingen sikkerhet for at ikke den nuværende anti-klerikale regjering ikke en dag vil konfiskere alt. Kirkeklokker støpes ikke mer, ti det er allerede vanskelig å betale den høie skatt for hver gang man lar deres røst tone nu. De mange ordensskoler kan jo hvad dag det skal være kreves lukket, så ingen foretar nyanskaffelser. Alt dette griper dypt inn i det økonomiske liv og gjør dette enn mer vanskelig enn før. Også sett fra dette punkt er hele den spanske kulturkamp meningsløs og skjebnesvanger.

SKILSMISSESTATISTIKK. Efter en opgave, utarbeidet av F. Boverat i «Revue de l'Alliance Nationale pour l'accroissement de la population française» viser der sig å være et uhyggelig sammenheng mellem disse og tilbakegangen i fødsler. I land hvor fødselsprocenten nemlig er meget lav er antallet på skilsmisser meget høit. Opgavene er for årene 1913 og 1930 og ser således ut for hver 100,000 innbyggere:

Tyskland i 1913: 27,9 — 1930: 63,3 skilsmisser.
England og Irland i 1913: 1,6 — 1930: 9,0.
Østerrike i 1913: 11,4 — 1930: 97,9.
Belgien i 1913: 15,9 — 1930: 30,8.
Danmark i 1913: 28,3 — 1930: 64,4.
Estland i 1913: 50,1 — 1930: 62,5.
Finnland i 1913: 8,5 — 1930: 23,6.
Frankrike i 1913: 37,7 — 1930: 49,0.
Ungarn i 1913: 42,6 — 1930: 60,2.
Lettland i 1913: 62,7 — 1930: 76,3.
Norge i 1913: 20,5 — 1930: 29,9.
Holland i 1913: 8,1 — 1930: 36,2.
Rumenien i 1913: 44,1 — 1930: 38,0.
Sverige i 1913: 13,7 — 1930: 35,8.
Schweitz i 1913: 41,8 — 1930: 67,2.
Tsjekoslovakiet i 1913: 36,3 — 1930: 38,8.
Kanada i 1913: 0,8 — 1930: 8,6.
De Forenede Stater i 1913: 111,2 — 1930: 165,8.

»St. Olav« meddeler:

under ombygningen av Akersveien 5 vil vårt blad ha sin redaksjon og ekspedisjon i Akersveien 4 I, inngang ved siden av Foreningslokalet.

Vi flytter i denne uke.